

**ปิ่นบุญปิ่นพรวันคล้ายวันเกิด
๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๘
ส่งความสุขมา**

จาก

พระชัย

ป็นบุญป็นพรวันคล้ายวันเกิด
๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๘
ส่งความสุขมา

สักการะพระพุทธเจ้า

นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

บุญอุทิศ

อิหัง เม ปุณฺณัง มะยา กะตัง, อาสะวัคชะยาเวหัง โหตุ,
สัพเพ สัตตา เตนะ ปุณฺณเณะ สุขิตา โหนตุ,
ธัมมัญจะ เตนะ ปุณฺณเณะ, ประชะวะลิตัง ภาวันตุ เต.

ขอบุญกุศลนี้ที่ข้าพเจ้าได้ทำแล้ว
จงเป็นปัจจัยให้ความทุกข์ทั้งปวงสิ้นไป
ขอให้ท่านทั้งหลาย จงเป็นสุขด้วยบุญกุศลนั้น
ขอให้เจริญในธรรมอันประเสริฐด้วยบุญกุศลนั้นด้วย เทอญ

บทนำ

๒๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ คือวันนี้ นับเป็น การเริ่มต้นชีวิตใหม่ เป็นวันที่ ๒ ของชีวิตของอาตมา ที่ถูกขับเคลื่อนผ่านดวงอาทิตย์มาแล้ว ๖๒ รอบปี

วันเกิดปีนี้ ๒๐ สิงหาคม ที่ผ่านมา อาตมาได้ตั้งใจ ประกอบ กุศลกรรม ในอามิสบูชา ให้พอสมควรกับกำลังของตนแล้ว ได้ตั้งใจ ตั้งตน ให้อยู่ใน การปฏิบัติบูชาที่ดี ด้วยการสมาทานพระกรรมฐานพิเศษ ปีตวาจา งดพูด งดฉัน ได้มา 3 วัน 3 คืน ตั้งแต่วันที่ ๑๙ สิงหาคม แล้วยังมีกำไรอีก 2 วันก่อนหน้านั้น ทั้งดฉันภัตตร/งดกินอาหารทุกชนิดมาแล้ว ด้วยว่า มันอึด มันพอ มันเบือแล้วด้วย และมันป่วยด้วย

หากแต่มี คันถุระค่างคามือมากอยู่ จึงสมาทานพระกรรมฐานแบบข้ามวันข้ามคืนมาไม่ได้ ในวันแรกๆนั้น

ก็มาทำได้ ในวันที่ ๑๙ ๒๐ ๒๑ เหมือนทุกปีที่ผ่านมา ปีละ ๓ วัน เป็นอย่างน้อย

เพื่อ

ทั้งหมดนั้น เพื่ออุทิศบุญให้ คุณโยมแม่ลอม อุทธศิลป์ หรือ ศรีนารอด ตามสกุลของคุณยาย ผู้ให้การเลี้ยงดูท่านมา

หรือ จางวางคง ในสกุลเดิมของคุณพ่อของท่าน ผู้มีต้นรากวง
สกุล อยู่ในจังหวัด สุโขทัย

และให้ถึงแต่ คุณโยมพ่อสำราญ อุทตศิลป์ หรือ อุตตะมะ
ผู้ล่วงลับ ไปแล้วด้วยดี เมื่อปี 31 นับชาติกาลถึงวันนี้ ได้ครบ
99 ปีพอดีด้วยแล้ว จากต้นรากวงสกุลของท่าน จากจังหวัด
ลำพูน

ยังอุทิศบุญนี้ ให้กับ พี่ น้อง ญาติ มิตร สัมพันธชนทั้ง
หลายทั้งปวงด้วยแล้ว ให้ถึงกับ ผู้มีพระคุณทั้งหลายด้วยแล้ว
ยังน้อมถวายโดยเสด็จพระราชกุศล แด่พระมหाराชา พระมหา
ราชินี พร้อมพระบรมวงศานุวงศ์ ในปัจจุบัน ย้อนไปหา ทุกๆ
พระองค์ในอดีต พร้อมกับวีรชนผู้กล้า ผู้ร่วมกันสร้างชาติ รักษา
ชาติ ให้เป็นแผ่นดินไทยใน ในบวรพระพุทธศาสนา ให้กับเรา
ทั้งหลาย ได้อยู่กันมาจนถึงทุกวันนี้แล้ว

ยังอุทิศให้ถึงกับ ผู้ที่เคยเป็นที่รัก เป็นที่ชัง ทั้งหลายด้วย
เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายด้วย ขอจงได้รับการอโหสิกรรม และ
อนุโมทนาสาธุการบุญ ด้วยกันทั้งหมดนั้นด้วย

ธฺระ

อาตมา ได้ใช้โอกาส ที่ไม่ต้องมีภาระมากไปใน คณธฺระ
และการกินอาหาร การฉันภัตตาหารนี้ พิจารณา ไปในวิปัสสนา
ธฺระ อันพระเดชพระคุณ พระครู พระมหา ครูบาอาจารย์ ผู้เคยมี

เมตตาธรรม อบรม สั่งสอนมาด้วยแล้ว สำนัทธิวิชา สั่งวิชา
มาแล้วด้วยดี

ว่า

เธอ... อายตนะนิพพาน ไม่ได้ไปด้วยกระดานดำ กระดาน
เขียว กระดานขาว หรือไวท์บอร์ด หรือจอคอม จอมือถือ หรือ
นิ้วมือ หรือปาก ของใครต่อใคร แต่อย่างใด

แต่อายตนะนี้ ได้ด้วยชินะบัญญัติ ด้วยช่องทาง ด้วย
หน้าต่าง ด้วยประตู ด้วยกรอบ ด้วยกรอบกำแพง ของที่
พระพุทธเจ้า เคยทรงดำเนินผ่านไปก่อนหน้าแล้วด้วยดี ด้วยจิต
ที่ฝึกอบรมดีแล้ว เท่านั้น

ที่เป็นช่องทาง ที่มีแสงสว่างส่องออกมาให้เห็นได้ ด้วยตา
บ้าง ด้วยใจบ้าง ที่ต้องไปด้วยมรรคา คือการลงมือทำ ลงเท้า
เดินทางไป ด้วยใจ ให้เป็นขั้นเป็นตอน 8 ขั้นตอน ในเบื้องต้น

เริ่ม

เริ่มจาก การมี ทิฐิที่ดีว่า เราจะต้องรู้จักทุกข์ที่แท้จริงของ
เรา เราจะต้องทำตนให้พ้นทุกข์เหล่านั้น เราจะค้นคว้า มันอยู่
ตรงไหนในใจเรา หาให้เจอ แล้วเอามันออกไป หรือออกไป
จากมัน

ด้วย

ด้วยมรรควิถี มรรควิถี ที่ดี ที่แยบยล 8 ขั้นตอน ที่มี กรอบ หรือสั่งกักกัปปะที่ดี รองรับอยู่ต่อจาก ทิฐิที่ตรงทาง ยาวไกลไป จนถึงขั้นตอนของ การมีสัมมาสมาธิ นั้นแล

กิจ ที่ต้องใช้ตาทำ เราก็ต้องทำ
กิจ ที่ไม่ใช้ตาทำ เราก็ต้องทำ
ต้องเพียรพยายาม ทำให้บ่อยๆ
จึงจะพบเจอ ความสำเร็จในตน ด้วยตนเอง
จึงจะได้เห็น แสงแห่งโพธิธรรม ที่ ณ เบื้องหน้าของตน
นิพพานจะอยู่ต่อจากตรงนั้น

การเรียนรู้

ที่เราจะต้องเรียนรู้ให้มาก ในไตรสิกขา ๓ ในจรรณะ 15 นั้น ในโพธิปักขิยธรรม 37 ประการนั้น ในบทว่า ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร ด้วย ในบทว่า อนุปุพพิกถา ด้วย ในบทว่า อนัตตลักษณะสูตรนั้น เป็นลำดับๆไป

ต้องเพียรเรียนรู้ไป จนถึงการรู้แจ้ง เห็นแจ้ง แทงตลอดใน ทุกๆอรรถธรรมแล้ว ละ และ วาง กาย ใจ รูป นาม ของตนที่ไม่ใช่ตนนั้น ตามพระพุทธเจ้าไป อย่างนั้น ทางนั้น มีทางเดียว

หน ทาง

นั่นหมายความว่า ถ้าสมมติว่า อายตนะนิพพานนั้น คือ เชียงราย แล้วเธออยู่ อุบลราชธานี เธอก็เดินตรงตามทางสาย กลางของเธอ ไม่แข็งไป ไม่อ่อนไป มุ่งหน้าตรงไปตามทางที่ อยู่ตรงหน้าเธอ ตามรูปกรรมของเธอ ของแต่ละคน ที่เจอมา ที่มีมา ที่เจออยู่ ไม่เหมือนกัน

ให้เธอ มุ่งหน้าไป เชียงรายเลย ไม่ต้องย้อนมาที่กรุงเทพ ให้ไปตามทางที่มีให้เห็น ตามไตรสิกขาเป็นต้นไปนั้น

ถ้าไม่เห็นทาง ก็กางทาง สร้างทางเดินเฉพาะที่ตนจะเดิน ไปได้ เฉพาะตนเองเท่านั้น ไม่ต้องเผื่อใคร ในเบื้องต้น

และไม่ต้องไปเผาป่า ให้ราบไปทั้งป่า หรือไม่ต้องไปถม ลำน้ำ ห้วย หนอง คลอง หรือจะต้องถมทะเลให้เต็ม เพื่อจะเดิน ข้ามไปให้ถึงนิพพาน นั้น ไม่ต้อง

ก็ให้ทำทางเฉพาะ ที่ตนรู้ตนเห็นอยู่ ตามไตรสิกขานั้น เป็นต้นไป จนถึงส่วนละเอียดที่สุดของจิต ที่ถูกฝึกอบรมดีแล้ว ในอนัตตลักษณะ ณ เบื้องหน้าของตน นั้นแล

ส่วนท่านที่อยู่อุดร ก็ตัดตรงไปจากอุดร ที่อยู่เมืองตราด เมืองจัน ก็ตัดตรงไป ให้ถึงเชียงรายได้เลย ไม่ต้องแวะเข้า ไป ที่ใน กรุงเทพ เมืองอันแสนวุ่นวาย

ที่อยู่ สุโขทัย โกลก หรือเบตง หรือเพชรบุรี ราชบุรี กาญจนบุรี ก็ตรงไปตามทางที่มี ที่เห็นตามที่มีใน ไตรสิกขา ณ ที่ทางตรงหน้าตน ก็ไปตรงๆไปตามทางสายนั้น สายเดียว ไม่ต้องแวะเข้า กรุงเทพฯ เมืองอันศิวิไลซ์ ของคนในโลกธรรม

หากแต่ถ้า กลัวผิด กลัวหลง และ/หรือว่า ถ้ากรุงเทพนั้น คือโรงเรียน ห้องเรียน ที่ดีกับตน ก็จะแวะเข้าไปก็ได้ จะเข้าไป ตั้งหลัก เข้าไปศึกษาเล่าเรียน เข้าร่วมเดินทางไป กับผู้อื่นด้วย อย่างไม่โดดเดี่ยว ก็ได้ ก็ไป

หลัก

แต่ทุกคน ต้องมีหลักเป็นของตนเอง จะหวังให้ใครช่วยก็ไม่ได้ ต้องเรียนรู้ ที่จะสร้างเครื่องช่วย ให้เป็นของตนเองขึ้นมา

เริ่มจากการศึกษา ไตรสิกขานั้นแหละ ให้เพียร ขยัน ขวนขวาย เล่าเรียน ศึกษาไป จะด้วยตนเอง หรือกับครูบา อาจารย์ ที่ไหน ก็ได้ ก็ไป เข้าหาให้ถึงครูบาอาจารย์ของตน

ให้ความหวัง ความฝัน ที่อาจจะ เป็นสิ่งที่ตนจะต้อง ไม่สูญเสียไปนั้น ยังคงอยู่กับตน ไปจนกว่าจะถึงประตุนิพพานนั้น ก็ไปสลัดทิ้ง สลัดออก ที่ ณ ตรงนั้นทั้งหมด

แล้วผ่าน วิโมกขมุขธรรม เข้าอายตนะนิพพานไป

ธาตุเป็น ธาตุตาย

ที่ยังไม่ตาย ก็เข้าไปด้วยจิตที่ฝึกอบรมดีแล้ว ตั้งแต่ตอนยังไม่ตาย ไม่ต้องรอให้ตายก่อนแล้วไป ไม่ต้อง

ที่ตายแล้ว ก็เข้าไปจิตดวงเดิม ที่ไม่จุติ ที่ไม่มีปฏิสนธิวิ
ญญาน ที่ถูกตนเอง ฝึกอบรมมาดีแล้วนั้นแหละ เคลื่อนผ่าน
โลกธรรม ที่เป็นเสมือนกองโคลนตมใต้บึงน้ำนั้น ไปให้ถึงโลก
กุตระธรรม ที่เปรียบเสมือน อากาศ และแสงสว่างบนผิวน้ำนั้น
ไปแบบดอกบัวตูม บัวบาน อย่างนั้น

มรรควิธี ๔๔๘๘

ก็ให้ประคองตน ผ่านโลกธรรมทั้ง ๘ นั้นไป ด้วยอิทธิบาท
๔ ในอริยสัจ ๔ ด้วยมรรค ๘ ผ่านโลกธรรม ๘ เหล่านั้นไป

อย่าท้อ อย่าหักห้ามพรวดด้วยเข่า อย่าพายเรือทวนน้ำ อย่า
ขวางเรือกลางน้ำเชี่ยว อย่าเร่งรีบ อย่าแรง อย่าให้โดนจิกกิน
จาก กุ้ง หอย ปูปลา ที่ตอนอยู่ในใต้น้ำ จากศัตรู บนผิวน้ำบ้าง
ในอากาศบ้าง มากมาย

อย่าปล่อยให้ใคร หรืออะไรมาเด็ด มาทำลายไป ตอนที่
พ้นน้ำแล้ว และยังไม่บาน ก็ต้องประคับประคองตน

จนเจือ

พึงทำความเพียรพยายาม ทำตนให้เบ่งบานแล้ว ไร่ร้าง
เบิกบาน แจ่มใส อยู่แต่ในธรรมอันยิ่ง อันปราณีตแล้ว ถ้ายังไม่
ตายชะก่อน ไม่ถูกแดดทำลายไป ก็ให้ได้ ผลิตเมล็ดผล เมล็ด
พันธุ์ ให้เกิดประโยชน์กับ สัตว์โลกทุกหมู่เหล่า ต่อไป

ดูลม

ถ้าเท่านี้ ยังไม่พอ หรือไปไม่เป็น เพราะถ้าโลกในที่เฉพาะ
หน้าของตน มันดูวุ่นวายมากเกินไป มากเกินกว่าที่จะเอาเวลา
ไปพิจารณา เล่าเรียน เรื่องโน้นนี่นั่น ก็ให้ดูที่ลมหายใจตนเอง
ไปก่อน

ในอาณาปานะสตินั้น มี ๑๖ ขั้นตอน ให้ไปถาม อากู หรือ
สมัยนี้ ก็ ถามเอไอ ก็ได้ มีหลายบริษัท ให้ถามมันทั้งหมด ทุก
บริษัทนั้นแหละ แล้วเอาหลักกาลามสูตรมาใช้ พิจารณาเอา
ค้นคว้าเพิ่มเติมเอาเอง ให้ประจักษ์กับตนเอง ไม่ต้องเร่งไป
ถามครูบาอาจารย์ ชะทุกเรื่อง ให้ท่านต้องรำคาญใจ จนอาจจะ
ถูกท่านดุเอาได้

ดูโลก

ถ้าโลก ณ เบื้องหน้าของเธอ มันยังดูวุ่นวายยิ่งนัก ที่จะ
พิจารณา ดูลมหายใจไปแล้ว มันก็ไปไหนไม่รอด ทำต่อไม่ได้

ก็ให้ไป ดูปบทอื่น ในสติปัฏฐาน ๔ นั้น ยังมีเรื่องของ กายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต และธรรมในธรรม ให้พิจารณาด้วย

ที่ในเมืองไทยเรา ยังมีเทคนิควิธี ในแบบยุบพอง โดย ปรมัตถธรรม ของทางภาคเหนือบ้าง แบบยุบพอง ของอภิธรรม ในแบบภาคกลาง แบบพุทฺธของในฝ่ายธรรมยุต พุทฺธของใน ฝ่ายมหานิกาย พุทฺธของในฝ่ายพระป่าอีกหลายวัด ที่ท่านไม่ พยายามกำหนดตนเองว่า เป็นธรรมยุตหรือมหานิกาย ก็มี เป็น วัดป่า อยู่ในป่า เยอะแยะ

หรือ จะไปเรียน การพิจารณาลมหายใจ แบบหลวงพ่อพระ พุทธทาส ที่ทางภาคใต้นั้น ก็ได้

หรือจะไปเรียนการพิจารณาการเคลื่อนไหวกาย ตามแบบ ของ หลวงพ่อเทียน นั้นก็ได้

ดูธรรม

หรือจะไปเรียนวิชาธรรมกาย ๑๘ กายธรรม ตามแบบ ของ หลวงพ่อสด วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กทม. หรือ วัดในเครือ ข่ายทั้งหมดก็ได้ มีอยู่ทั่วโลก มีอยู่เกือบทุกประเทศ เกือบจะ รอบโลกแล้วมั้ง ในตอนนี้

หรือจะข้ามไปเรียน บาลีพระไตรปิฎก ในแบบของพม่า ก็ได้ ในไทยก็มี มีบางวัดเอามาสอนอยู่ เป็นต้นทาง ของการ

เรียนการสอน แบบโบราณ ที่ในไทยก็เคยมีการเรียนการสอนกัน มาแบบนี้ ในรุ่นอายุ ของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ก็ยังพอมีให้หาเรียนกันได้มากอยู่ ตอนนี้ แต่ก็ อาจจะมีน้อยลงแล้ว

หรือจะไปเรียนแบบลามะ ธิเบตก็ได้ จะเรียนแบบเป็นพระวันเดียว ๓ ชม. ๘ ชม. ก็ได้ หลายคนในโลกตะวันตกก็ชอบแบบนั้น ก็ไป

ใครจะรู้อะไรตอนที่ยังไมรู้ ก็แค่อยากไป ก็ไป

หรือจะไปเรียน ในแบบของ โกเอ็นก้า ของอินเดียสากลของประเทศทางตะวันตก เช่น ในสหรัฐอเมริกา ก็ได้ แพร่หลายมากในช่วงนี้ ก็ไปได้

ดีกว่าการไม่ไปไหนเลย ไม่ชวนชวนเลย หรือการจะไปเข้าฝับบเข้าบาร์ ให้เป็นเหยื่อของพญามารตัวใหญ่ๆ ที่รอเธออยู่ในนั้น

ดู โลกุตตรธรรม

หากแต่ถ้า หรือสมมุติว่า เธอยังไปไหนต่อไม่ได้ ก็ขอให้เธอ ลองทำแบบนี้ ดูก่อนก็ได้

๑. ให้เงยหน้าขึ้นดูท้องฟ้า ให้เห็น “อนันตจักรวาล กับ เอกภพ” ที่หาที่สิ้นสุดไม่ได้ เสียเวลาที่จะหลงไปศึกษามัน

๒. เเงหน้าขึ้นดูท้องฟ้า หรือท่องไปในอินเตอร์เน็ต ให้เห็น “จักรวาล กับ โลก” ที่มีเราอยู่ในโลกใบนี้แล้ว ดูให้ใกล้ตัวเธอเอง เข้ามาอีกนิด

๓. ให้พิจารณา “โลก กับ ๓๑ ภพภูมิ” ที่มีตัวเรา อยู่ในนั้นแล้ว ให้เห็นชั้นของรูปกรรม ที่เป็นรูปกาย นามกาย ตามแบบต่างๆ ทั้งหมดของสัตว์โลก ที่ไม่ได้มีแค่เรา

๔. ให้ดู ความเป็น “มนุษย์ กับ ลมหายใจ ๑๖ ระดับ” ของมนุษย์ คือตัวเราเอง ที่เคยมีผู้รู้แล้ว สอนเราไว้แล้วด้วยดี

๕. ให้ดู เรื่อง มนุษย์ กับ การพิจารณา กายในกาย ในอาการ ๓๒ นั้น พิจารณาไปให้หมดนั้นแหละ อย่าเอาแต่สวด

๖. ให้ดู เรื่อง มนุษย์ กับ การพิจารณา เวทนาในเวทนา ของกายในกาย ของตัวเธอเองนั้นแหละ อย่าไปดูของคนอื่น ให้ดูความรู้สึกของมัน ที่ปรุงแต่งบ้าง ที่ไม่ปรุงแต่งบ้าง ที่เจ็บปวดบ้าง ที่ไม่เจ็บไม่ปวด ที่ไม่รู้สึกละเลยบ้าง ก็ต้องพิจารณา ให้รู้เท่าทันมันให้หมด ทั้งกาย ทั้งรูป ทั้งนาม ทั้งตัว และหัวใจด้วยนะ ถึงน้ำเลี้ยงหัวใจ ที่กำบังของใจนั้นด้วย

๗. ให้ดูเรื่อง มนุษย์ กับ การพิจารณา จิตในจิต ซึ่งมันมี ๓ ฝ่าย ที่เป็นกุศล อกุศล และอัพยกตจิต อันนั้น ที่ไม่รู้ดีรู้ชั่วอะไรกับเขาเลย แล้วบอกว่าเป็นกลางๆนั้น ต้องดูให้เท่าทันมัน

ด้วย ก็อยู่ในเวทนา ในกาย ในรูปกาย ของตัวเธอเองนั่นแหละ
ดูมันไว้ รู้จักมันให้ดี แล้วเลือกเอากุศลจิต ตัวเดียวเท่านั้น เอา
ไปใช้ในชีวิตของเธอ ต่อไปจากนี้

๘. ให้ดูเรื่อง มนุษย์ กับ การพิจารณา **ธรรมในธรรม** ก็
ทั้งหมดที่อยู่ในกายตนนั่นแหละ ในกลางกายกลางใจของตัว
เองเองนั่นแหละ ไม่ใช่กาย หรือรูปกายของกบเขียด วัวควาย
หรือกายของใครๆ คนอื่นๆ ตนอื่นๆ ทั้งที่มองเห็นด้วยตา และ
มองไม่เห็นด้วยตา เยอะแยะนั่น มันมี ๑๘ กายธรรม ที่ซ้อนกัน
อยู่ในตัวเธอเอง ในรูปขอธรรมในกายตน ตั้งแต่ธรรมของความ
เป็นมนุษย์ ที่มีศีลพื้นฐาน ๕ ประการของความเป็นมนุษย์นั้น
แหละ สงมา ก็เอาที่มันงอกงามออกมาจาก กุศลจิต มาเป็น
กุศลกรรม มาเป็นกุศลธรรม นั่นแหละ พิจารณาให้ดีๆ ให้รู้ให้
เห็น ให้ทำให้เป็น ตามแบบของรูปกาย นามกาย ของกองธรรม
แต่ละกอง ของมนุษย์ ของทิพย์ ของพรหม อรูปพรหม โคตรภู
โสดาฯ สกิทาคาฯ อนาคาฯ ถึงพระอรหันตะ ถึงการตรัสรู้ตาม
แบบพระพุทธเจ้า เข้านิพพานไป เป็นนิพพานเป็น นิพพานตาย
หรือที่พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วนั้น ก็ไปดูให้ดี

๙. ให้ดูเรื่อง มนุษย์ กับ การพิจารณา **สัจจา ๔** มีการมอง
ให้เห็นกรรมของเรา กรรมของเขา กฎแห่งกรรมทั้งของเราของ
เขา ที่เป็นคู่กรรม คู่เวร จ้องเวรกันอยู่ก็ดี อโหสิกรรมกันแล้วก็ดี
กับอาการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ที่ทรงมาฝ่าหมาก กฎแห่ง
กรรมตรงนี้ ให้แตกออกด้วย กุศลกรรมอันยิ่ง ให้เกิดกุศลธรรม
อันยิ่ง ให้ละเอียดสูงสุด หลุดออกจากกฎแห่งกรรม เครื่องโยง

ยึดอยู่ของโลกธรรม หรือธรรมในโลก ธรรมคู่โลก แล้วให้ได้ตาม พระพุทธเจ้าไป ให้ได้สติด้อยู่ในอายตนะ ที่ไม่ประกอบด้วย โลกธาตุใดๆทั้งสิ้นนั้น ก็ไปดูให้ดี ดูด้วยสัทธา

๑๐. ให้ดูเรื่อง มนุษย์ กับ การพิจารณา ปัญญา ๓ ที่ต้องมีประกบคู่อยู่กับสัทธา ๔ นั้น ขาดจากกันไม่ได้ ถ้ามีศรัทธา แต่ขาดปัญญา มันจะหลงทาง ไปหาความงมงาย เหมือนการมี สติ การกำหนดรู้ แล้วยังขาด สัมปชัญญะ การพิจารณาตามนั้นแหละ ธรรมทั้ง ๒ นี้ ต้องมี คู่กัน ทั้งปัญญาจากการคิดพิจารณาหาเหตุผล จากการสละดับรับฟังรับรู้ จากการเล่าเรียน และจากการลงมือปฏิบัติตาม แบบเอาให้จริง ไม่ใช่แค่การลองดู

๑๑. ให้ดูเรื่อง การสร้างกุศลกรรม ๑๐ ประการ ที่จะทำให้นั่น ไม่หลงทาง ทั้งกาย วาจา ใจของเธอ จักได้ไม่ล่องละเมิดเข้าไปหา อกุศลกรรมใดๆ หรือ อพยยกตกรรมใดๆ ที่จะหมกใจ ห่อใจเธอไว้ เหมือนเมฆ หมอก อย่างนั้น

๑๒. ให้ดูเรื่อง การทำบุญกิริยา ๑๐ ประการ ที่จะทำให้นั่น อายที่จะทำบาป กลัวที่จะทำบาป และอิมอยู่ในบุญกุศลนี้ ดูให้เห็นว่า มันมีเรื่องเดียว คือ ข้อแรก ในเรื่องของ ทานะ คือ การทำให้ อะไรๆ ขาดออกจากใจไปนั้น มันอาจจะต้องใช้เงินบ้าง ก็เท่านั้น แต่ กุศลกรรม การทำบุญ ทำกุศล อีก ๙ เรื่องนั้น ไม่ต้องมีเงินก็ได้ ให้ดูให้ดี แล้วสร้างมันขึ้นมาเป็น กองบุญ ของตนเอง ในทันที

๑๓. ให้ดูเรื่อง การเสริมบารมีธรรม ๑๐ ทัศน์ ถึง ๓๐ ทัศน์ ที่จะทำให้ตน อดทนต่อการเติบโต เหมือนการเติบโต ของดอกบัว ที่ออกมาจากใต้ดิน ไต่ดินโคลนนั้น ขึ้นมาเบ่งบาน ชูช่อแห่งธรรมในที่สุด ที่ท้ายปลายทาง ที่เหนือน้ำนั้น

๑๔. ให้ดูเรื่อง การตั้ง **อธิศีล** ให้เป็นกำแพงแก้ว ๗ ชั้น ป้องกันภัย จากเภทภัย เช่นประเพณีของยัยกอล์ฟตามชาวนั้น ไม่ให้เข้ามา หรือ ป้องกันตนเอง ไม่ให้ออกไปหาคนแบบยัย กอล์ฟนั้น นี่เป็นตัวอย่างของ การตั้งศีลให้เป็น อธิ แบบว่า ๕ ก็ ไม่อิม, ๘ ก็ไม่พอ, ๑๐ ก็ไม่ใช่, ต้อง ๒๒๗ บ้าง, ต้อง ๓๑๐ บ้าง, ต้องเป็นทั้ง ๘ เล่มหน้าปึงของพระวินัยในพระไตรปิฎก บ้าง, เป็นต้น ซึ่งผู้จะเพียรตรีกตนให้อยู่ใน สมณเพศ สมณวิสัย ทั้งชาย ทั้งหญิง ต้องรักที่จะทำแบบนี้ ต้องยกอธิศีล ขึ้นมาเป็น กำแพงป้องกันตน เสริม หรือ แทน กำแพงวัด ที่พระอาจจะ กระโดดกำแพงวัดออกไปเมื่อไรก็ได้ ยิ่งถ้าได้กินอาหารดีๆ มี เงินกันเยอะๆ เดี่ยวเธอท่าน ก็จะโดดกำแพงออกไปหา ผู้หนุ่ม ผู้สาวที่เธอเผลอไปหลงไหล กันหมดทั้งวัด ก็ต้องดู อธิศีลตัวนี้ ให้ดีๆ นี่ เข้าโหมดโซเซียล ตามยุคสมัยนี้นะ

๑๕. ให้ดูเรื่อง การตั้ง **อธิจิต** ที่มีอยู่ในหน้าที่ของ สมณะ พระภิกษุ ผู้ออกบวช ตั้งแต่ สมัยยังไม่มีพระพุทธเจ้า ก็ มีพวก ตั้ง จรณะ ขึ้นมากันแล้ว เพราะ ต่างคน ต่างสำนัก ก็ เร่งหาทาง หลุดพ้นกันทั้งนั้น ที่ออกบวชมา ในสมัยพุทธกาลนั้น ที่จะ เจาะจงบวชออกหาทรัพย์ หาสตรี หาบุรุษนั้น มีน้อย ที่เป็นสตรี ก็ ยังอยากออกบวชพระด้วยเลย ทุกคน ต่างก็ชวนขวยคั่นหา

การออกจากกามกันทั้งนั้น ก็ต้องมาดู เรื่องของอธิจิตนี้ให้ดี ก็จะมีรายละเอียดของ สมณะกรรมฐาน ๔๐ มีผลเลิศของการฝึกสำเร็จออกมา เป็นการเข้าถึง รู้ และเห็น ความเป็นไปใน องค์คุณแห่งฌาน ทั้งที่อาศัยรูป และที่ไม่อาศัยรูป ละเอียดสุดไปถึงสมบัติ ที่ในสมัยก่อนพุทธกาล ยังไม่มีใคร เอา สัญญา เวทนา อายตนะ กับนิโรธะ เข้าไปพิจารณา ในตัวสมบัติแบบเดิมๆนั้น เหมือนในสมัยนี้ หลังการตรัสรู้นี้ ก็รู้ตามกันมาเยอะแล้ว สอบผ่านออกมาจากในห้องเรียนกันก็ มากแล้ว แต่ที่จะเอามาปฏิบัติกัน ให้ได้ผลดี ผลเลิศกับตน นั้นยังมีน้อย ถึงน้อยมาก อันนี้ก็ขอให้ดูให้ดี ทั้งพระ ทั้งโยม ก็ดู ก็ทำตามกันได้

๑๖. ให้ดูเรื่อง การตั้ง อธิปัญญา นี้เกี่ยวข้องกับการยกระดับจิตที่ฝึกอบรมมาแล้วด้วยดี ในขั้นของ การมีอธิจิต ให้ได้ผลลัพท์ เป็นสมณะอารมณ์ ที่มั่นคงดีแล้ว ให้เอาอารมณ์นั้น มาพิจารณาความละเอียดของจิต ในส่วนของวิปัสสนาอารมณ์ คือ ความเฝ้ารู้ เฝ้าเรียน อย่างอ่อนโยน ของวิปัสสนาภูมิ ของวิปัสสนาญาณ ที่มีผลลัพท์อันเลิศ เป็น วิชชา ๓ วิชชา ๘ อภิญญา ๖ มีสาระเป็น วิปัสสนาญาณทั้ง ๙ หรือ ๑๐ กับการเข้าถึง รู้ และเห็น ในอุปกิเลส ทั้ง ๑๐ ที่ต้องกล้วมัน เปื้อมัน ละและวางมันลง สลัดมันทิ้งออกไป หรือจะสลัดเอาตัวเอง ออกไปจากมัน หรือ จะทิ้งมันไว้ เห็นมันเป็นสญญตา คือความว่างเปล่าแบบไม่มีอะไร แล้วข้ามมันไปเลย มุ่งหน้าสู่ นิโรธะ คือความว่างเปล่า ที่มีสาระของวิชาความรู้ในพระนิพพานธาตุทั้งมวล เหมือนการช่ายตาตุะอะไรสักอย่าง ก็เห็นชัดแล้วว่า น่าเปื้อ

น่ากลัว เหมือนเน่า ไม่มีอะไร ไม่น่าพิศมัยใดๆเลย แล้วก็ ละมัน วางมัน ข้ามผ่านมันไป ก็ต้องไปดูตรงนี้กันให้ดี

๑๗. ให้ดูเรื่อง การถึง วิมุตติ ฝ่ายหนึ่ง ที่ได้มาถึงความหลุดพ้น ด้วยใจ ที่ผ่านการฝึกอบรมตนเองมาแล้ว เป็นอย่างมาก กับอีกฝ่ายหนึ่งที่หลุดพ้น หรือ เห็นแจ้งตามมาด้วยปัญญาจากการศึกษาเล่าเรียนมาแล้ว อย่างหนัก นั้นเป็นอย่างไร หลุดจากอะไร รู้แจ้งไปถึงไหน ละ วาง หรือผ่านอะไรมาบ้างแล้ว หยาบหรือละเอียดยังไง

๑๘. ให้ดู เรื่อง การได้ วิมุตติญาณทัสสนะ ให้เห็นที่มา และที่ไปของการที่ตนได้ถึงความวิมุตติ หลุดพ้นมาแล้ว ที่ที่ตนจะต้องไป ที่ว่า จะตามพระพุทธเจ้าไป จะต้องเห็นชัดที่ตรงนี้ ที่ ณ ปัจจุบันเวลานี้ ต้องเห็นให้ชัด เพราะมันยังมี สังโยชนะ ทั้ง ๑๐ ให้เป็นเรื่องที่ต้องใช้ สอบทาน ตรวจวัด สอบอารมณ์ตนเอง อยู่ตรงนี้ด้วย เพื่อป้องกันการหลงทาง หรือให้พร้อมสำหรับผู้ท่านอื่นๆ เข้ามาสอบทาน ตนเองด้วย

๑๙. ให้ดูเรื่อง การถึง พระนิพพาน ทั้ง ๒ ธาตุ ๓ นัยยะ ที่พระจะมาบอกกันให้ละเอียดตรงนี้ไม่ได้แล้ว มันมีอาบัติหนักถึงขั้น ขาดจากความเป็นพระทันที ที่ข้ามล่องไปโดยเจตนา ท่านทั้งหลาย ก็ต้องฝึกเอง หรือ มาฝึกด้วยกัน หรือ จะไปเข้าห้องเรียน พระอภิธรรมบ้าง เรียนบาลีพระไตรปิฎกบ้าง ท่านจะเห็นชัดตามตำราก่อน แล้วจึงจะรู้เอง เห็นเอง ด้วยจิตที่ฝึกอบรมดีแล้ว ในภายหลัง หรือเห็นชัดถึงอรรถ ถึงธรรม ที่ข้างใน

ปฏิสัมภิทามรรค ของตนเอง จากในอดีต ก็ร้อยพันหมื่นแสน
ชาติ ล้านชาติ โกฏิชาติ ก็เห็นทีในจุดนี้ ถ้าไม่ฝึก ไม่เรียน
มันจะหลง เหมือนการขับรถลุดไป ในที่ที่ไม่เคยไป แล้วไม่ดู
แผนที่ ไม่ถามทาง ไม่ฝึกซ้อมเอาไว้ก่อน ก็จะไป หลงในป่า
รกชัฏ กลับออกมาไม่ได้ มีพญามาร นั่งรอ ยืนรอ หลอกท่าน
อยู่ตรงนั้นแหละ นี่ก็ ต้องดูให้ดี

ปะฏิปะติ

ทั้ง ๑๙ ข้อนี้ จะนับเป็น ๑๙ ขั้นตอนของการน้อมจิต สงใจ
สังจิต จรดกาย จรดใจ ให้เกิด โยนิโส มนสิการ ไหลเลื่อนไป
ตาม **สัมพันธภาพพระนิพพาน** ของการเดินจงกรม เลียน
แบบการทรงท่า รัตนจงกรม ๑๙ ก้าวใน ๗ วัน ของ สัตตะที่ ๓
หลังการตรัสรู้ก็ได้ แบบนี้ก็ต้องไปพิจารณาดูกันเอาเองให้ดีๆ
สงสัยก็มาคุยกัน ถ้าเธอเหาะขึ้นไปทำบนฟ้า แบบพระพุทธเจ้า
ไม่ได้ ก็ มาทำกันบนดินนี้แหละ มาทดลองเดินจงกรม ให้มันช้า
กว่าการเดินของมดดูบ้าง ให้มันเกิดสภาวะธรรม ที่ ณ เวลานั้น
ของการจรดเท้า จรดกาย จรดใจของท่านลงไปบนพื้นแผ่นดิน
เสริมจาก อริยาบท นั่ง ยืน นอน

สอบทาน

แล้วยังมี การทำการทบทวน สอบทานตนเอง ตามแนว
การทำ Traceability ของระบบมาตรฐานของโลกสมัยใหม่ได้
ด้วย ทั้งในการอนุโลม ย้อนลงมาจากละเอียด (หรือไม่) ไปสู่

เช่นว่า

๒๔. บทว่า **ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร** ให้ดูเรื่อง อริยสัจ ๔ กับ มรรค ๘ นั้นแหละ ในโลกนี้ อาจจะมี ท่าน พระอัญญาโกณฑัญญวัคคีย์ ในสมัยนั้น เท่านั้นนั้นแหละมั่ง ที่ได้ความแตกฉานชัดเจนกับการฟังธรรม บทนี้ บทเดียว กับอีก ๔ วัคคีย์ ที่บรรลุดรรรตามมา ก็มองไม่เห็นแบบที่ พระอัญญาโกณฑัญญวัคคีย์ ในสมัยนั้น มองเห็นเป็นคนแรก จนได้ ความเป็น “อัญญา” ยศศักดิ์ หรือ ตำแหน่งอันสูงสุด ที่พระพุทธเจ้า ทรงมอบให้ พระภิกษุที่พระองค์ ทรงบวชให้เอง ในสมัยนั้น

๒๕. บทเรียนใน **โพธิปักขิยธรรม ๓๗** ให้ดูให้ดี ถ้าจะต้องไปสอนคนอื่น หรือจะต้องประคองตนไม่ให้ ลาสึกตามใครๆออกไป เพราะเหตุใดๆ ก็ต้องดู ต้องเรียนตรงนี้ ให้แตกฉาน ให้ละเอียดลึกซึ้ง ให้ถึงซึ่งสภาวะธรรมตรงๆไปเลย ก็ได้จากบทเรียนชุดนี้ ถ้าจำเป็น จะเข้าห้องเรียนก็ไป หรือ จะให้ เอไอ สอนให้ก็ได้ ตอนนี้ มี ๒ - ๓ บริษัท แล้วมั่ง ที่ สอนเรื่องนี้ให้กับใครๆ ก็ได้ที่ขอให้เขาสอนให้

๒๖. บทเรียนใน **จรรณะ ๑๕** ข้อนี้สำคัญมาก ที่จะสามารถทำให้ พระ เณร อยู่กับสมณะเพศ สมณะวิสัยได้ โดยไม่ต้องลาสิก ก็เพราะเรื่องนี้ หรือ ผู้ที่ยังไม่ได้ออกบวช ไม่มีสมณะรูป กับสมณะเพศที่เป็นภิกษุ สามเณร ก็ สามารถ ใช้ จรรณะ ๑๕ ข้อนี้เป็นสมณะวิสัย หล่อเลี้ยง ตนเองได้เลย สตรีหลายท่าน ที่บวชเป็นภิกษุ ในฝ่ายเถรวาทไม่ได้ แล้วไม่ไปบวชพระ ในแบบของมหายาน ก็ครองตนอยู่ในเพศสูงสุด ที่ทำได้ เช่น สามเณรีนี้แหละ แล้ว สมาทานเอาจรรณะ ๑๕ ข้อนี้ ใส่เข้าไปในชีวิต ก็จะ

เป็นการปักหลักตนเอง ลงไปในแผ่นดินพระพุทธศาสนาผืนนี้
ไม่ให้ตนต้องเหลวไหลไปไหนได้อีก จนกว่า จะถึงพระนิพพาน

อย่างนี้แล้ว จักตั้ง ปฏิเวทธรรม ให้เกิดกับตนอีก ๒ ชั่วโมงๆ ก็ได้

กล่าวคือ

ปะฏิเวทะ

๒๗. กถาวัตถุธรรม ๑๐ นี้ คือการให้ครองตน ครองเพศ
ปราณีต หรือ เพศปกติของตนไว้ด้วย กถาวัตถุธรรม ๑๐
ประการนี้ อันจะทำให้ตน เป็นที่ปรึกษาให้กับใครๆ ใดๆ ในเรื่อง
อะไรก็ได้ คุยกัน สนทนากันได้ทุกเรื่อง แล้วใช้ หลักวิชา ๑๐
ข้อนี้ ดึงผู้มาขอรับคำปรึกษานั้น คู่สนทนานั้น ที่มาคุยด้วย ให้
เขาเข้ามาสู่ ความเป็นพุทธมามะกะ ที่สมบูรณ์ได้เลย

๒๘. เถรธรรม ๑๐ นี้คือการให้เกิดการครองตน ครองงาน
ครองเพศของตนไว้ด้วย เถรธรรม ๑๐ ประการ อันจะทำให้ เกิด
ความเป็นครูบาอาจารย์ เป็นผู้ใหญ่ใจดี เป็นที่พึ่ง ของผู้เดิน
ตามมา เดินตามพระพุทธเจ้าไปด้วยกัน อย่างอบอุ่นใจ ก็จะไป
ด้วยกันได้ ก็ด้วยเถรธรรมอันนี้ ที่ใช้ได้ทั้งที่ผู้ออกบวชใหม่
บวชนาน หรือยังไม่ออกบวชเลย ก็ทำตามกันได้ ให้ดูให้ดี

เทคโนโลยี

อย่างนี้แล้ว เธอจักไม่หลุด เข้าไปในสิ่งเร้าอย่างอื่น นอก
พระธรรม พระวินัย อีกละ ไม่ว่าโลกรอบตัวจะมีเทคโนโลยี
หายาหรือ ละเอียดถึงไหนๆ มันก็จะกลายเป็นแค่เครื่องมือตาม
ยุคสมัย ให้เธอได้ใช้ศึกษาเล่าเรียน ด้วยตนเอง ได้ง่ายมากขึ้น
ใช้ส่งสิ่งอันดีงาม คุณธรรมที่อภังการแล้ว ไปถึงเหล่าชนทั้ง
หลาย ได้ง่ายมากขึ้นเท่านั้น

การส่งความรู้ ความเห็น ที่สำเร็จผลแล้ว ไปถึงผู้อื่นได้
ชัดเจนมากขึ้นนั้น เป็นการทดแทนการส่ง โทรจิต ในอดีต หรือ
ด้วยด้วย โทรเลข โทรศัพท์ ในปัจจุบัน ที่เข้ามาแทน โทรสาร
โทรพิมพ์ ที่หลายตัวก็ ทำไม่ได้แล้ว มันเข้าถึงยากมากขึ้นแล้ว
หรือ หายไปแล้ว จากคู่สนทนาที่จะมายืนยันกันได้ด้วย โทรจิต
นั้น มันหมดยุคไปแล้ว แต่ไม่ได้แปลว่า มันไม่มีมีอยู่

และอีกไม่นาน ในพุทธกาลนี้ มันก็อาจจะมี การสื่อสาร
ถึงกันได้ ในแบบที่ละเอียดมากลึกซึ้งมากขึ้นไปเรื่อยๆ ในระดับ
ที่ใกล้เคียงกับการส่งโทรจิตมากขึ้นก็ได้ ทั้งด้วยควอนตัมในวัน
นี้ ไปถึงปรามณูแท้ๆ ที่มีในพระไตรปิฎก ในวันข้างหน้า ก็ได้

อนาคตัง

มนุษย์ในยุคต่อไป ก็ อาจจะมีกายเนื้อที่ไม่เหมือนเราๆ
ท่านๆ ในวันนี้แล้วก็ได้

สัมพันธภาพ

อาตมาได้พิจารณา ใช้เวลาทั้งหมดของชีวิต ที่อาจจะเหลืออยู่อีกไม่นาน ทบทวน บทว่า **สัมพันธภาพพระนิพพาน** ๑๙ + ๕ + ๒ นี้ ที่ตรงกลางระหว่าง ข้อ ๒๗ - ๒๘ นั้น ยังสามารถ บรรจุ พระธรรมชั้น ๘๔๐๐๐ พระธรรมชั้น ทั้งหมดที่มีมาในพระไตรปิฎก ลงไปให้เป็น ชนก หรือ ชะนะกะ เชือกที่ดึงเข้าหากัน ระหว่างเสากระโดงเรือ(ปริยัติ) กับใบเรือ(ปฏิบัติ) ของทุกๆ อรรถธรรม ซึ่ง ไม่ใช่ทุกๆ อรรถธรรม ที่ทุกคน จะต้องถือทั้งหมด แบกทั้งหมด ศึกษาทั้งหมด เพื่อไปนิพพาน แต่จะเป็นเพียงการใช้ อรรถเดียว ธรรมข้อเดียว หรือหลายข้อ หรือ กลุ่มเดียว หรือหลายกลุ่ม เปรียบเหมือน ใบไม้ ในกำมือเท่านั้น ที่จะเอาไปใช้ไปนิพพานได้ ไม่ใช่ใบไม้ทั้งป่า หรือ ทุกๆอรรถ ทุกๆธรรมชั้น ที่มีในพระไตรปิฎกเอามารวมกันเพื่อใช้ให้ตนได้ไปถึงนิพพาน

อย่างนี้แล้ว ยังมีอรรถกถา ฎีกา คัมภีร์สำคัญเช่น วิสุทธิมรรค และวิมุตติมรรคด้วย ให้สมณะวิสัยเยี่ยงนี้ หล่อเลี้ยงอาตมาให้เป็นภิกษุที่ดี พอสมควรกับขำน้ำ และปัจจัย ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ และอีกมากมาย ถึงสัปดาห์ทั้ง ๗ ที่ญาติโยม เสียสละ จาคะ บริจาคทาน ถวายทาน สังฆทานผ่านไว้กับอาตมา

ซึ่ง ๓ วัน ๓ คืน ที่ผ่านมานั้น ไม่พอ และไม่ได้เข้าสมาบัติ

ความเพียร

เพราะ แม่นจะอยู่ในหุบเขา ที่มีวัดร้าง แต่ก็ แตกต่างจาก ถ้ำเนรมิต ในพรรษาอื่น หรือในวัดที่อเมริกา ที่เราสามารถ สร้าง Control Area ขึ้นมาดูแลภายในสมบัติของเราได้เอง หรือใน ถ้ำเนรมิต ที่มีงูใหญ่ มีค้างคาวมีเขี้ยว เป็นจำนวนมากในถ้ำนั้น ทำให้ ไม่มีใครกล้าเข้าไปรบกวนกายและใจของผู้เพียรอยู่

ผู้รู้ ย่อมมีปกติ ใช้เวลาที่มีอยู่ไม่มาก เพียรอยู่ในการ พิจารณา ไปใน สมบัติ ที่มี สัญญา ความจำได้หมายรู้ ที่จะ ทำให้เวทนา ความรู้สึก ให้ก้าวล่วงเข้าไปใน อายตนะ ที่ไม่มี อะไรเหมือนที่มีอยู่ในโลกธาตุ

เทียบเคียงกับ สังโยชนะทั้ง ๑๐ บ้าง อุปกิเลสทั้ง ๑๐ บ้าง วิโมกขมรรค ทั้ง ๓ บ้าง นิพพาน ๒ ธาตุ ๓ นัยยะ บ้าง อย่าง นี้ ไม่ถอนคืนกลับออกมาในเรื่องเหลวไหล ไร้สาระในโลกธาตุ อีกต่อไป

ปัจฉิม

ด้วยเดชแห่งบุญนี้ ขอให้ทุกๆท่าน จงได้รับทุกๆบุญ ที่ อาตมา ทำได้ และได้ธรรมด้วย ขอให้ทุกๆท่าน จงมีความสุข ความเจริญในธรรมฝ่ายกุศล ให้ยิ่งๆขึ้นไป ขอให้มีความสุข สมบูรณ์ บริบูรณ์ในมนุษยสมบัติที่ดี มีรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ อายุสมบัติ บริวารสมบัติ คุณสมบัติที่ดี ขอให้ได้เสวยซึ่งทิพย

สวรรณสมบัติ ประกอบชีวิตอยู่ในความสุขสมบูรณ์ ของสมบัติ
พระจักรพรรดิทั้ง ๗ อันมี จักรแก้ว รัตนมณีแก้ว นางแก้ว ขุน
คลังแก้ว ขุนพลแก้ว ข้างแก้ว ม้าแก้ว ทำให้ร่ำรวยเหลือใช้ ไม่
ต้องชวนขวายเป็นเหนื่อยแรง และให้ถึงที่สุด ซึ่งพระนิพพาน
สมบัติ อันมีมรรค ๔ ผล ๔ และนิพพาน ๑ ไปตลอดกาลนาน
เทอญ

เจริญพร

///พระชัย.

(พระชัยอนันต์ ขยาภินันโท)

ในห้องพระกรรมฐานพิเศษ ณ อาศรมปทุมทอง

วิหารหลวงปู่เทพโลกอุดร วัดสุวรรณทรัพย์พุทอง (ร้าง)

หุบเขาทรัพย์พุทอง ดอนคา อุ้มทอง สุพรรณบุรี ๗๒๑๖๐

๑ น. ๒๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘, คริสตศักราช ๒๐๒๕,

มหาศักราช (อินเดีย) ๑๙๔๗, จุลศักราช (พม่า) ๑๓๘๗

สุโขทัยเถลิงศกแล้ว ๗๗๖ ปี อเมริกันเถลิงศก ๒๔๙ ปี

รัตนโกสินทร์ศก ๒๔๓ ปี

*** ปรับแต่ง แก้วไข อักษร ๙ ลำสุด

เมื่อ : ๒๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ภาคผนวก

สัมพันธ์ภาพพระนิพพาน ๑๙

๑. อนันตจักรวาล กับเอกภพ
๒. จักรวาล กับ โลก
๓. โลก กับ ภพภูมิ ๓๑
๔. มนุษย์ กับ ลมหายใจ ๑๖ ระดับ
๕. กายในกาย
๖. เวทนาในเวทนา
๗. จิตในจิต
๘. ธรรมในธรรม
๙. สัตถา ๔
๑๐. ปัญญา ๓
๑๑. การสร้างกุศลกรรม
๑๒. การทำบุญกิริยา
๑๓. การเสริมบารมีธรรม
๑๔. อธิศีล
๑๕. อธิจิต
๑๖. อธิปัญญา
๑๗. วิมุตติ
๑๘. วิมุตติญาณทัสสนะ
๑๙. พระนิพพาน

มรรควิธี มรรควิถี ๔๔๘๘

อิทธิบาท ๔

อริยสัจ ๔

มรรค ๘

โลกธรรม ๘

อิทธิบาท ๔

๑. จันทะ - ความรัก พอใจในสิ่งที่มีอยู่หรือสิ่งที่ทำ
๒. วิริยะ - ความพากเพียร อย่างต่อเนื่อง
๓. จิตตะ - ความใส่ใจ มุ่งมั่น เฉพาะต่อสิ่งที่ทำอยู่
๔. วิมังสา - ความไตร่ตรองถึงเหตุและผล ด้วยปัญญา

อริยสัจ ๔

๑. ทุกข์ - สภาพที่ทนได้ยาก
๒. ทุกขสมุทัย - เหตุแห่งทุกข์
๓. ทุกขนิโรธ - การดับทุกข์
๔. ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา - หนทางแห่งความดับทุกข์

มรรค ๘

- หนทางแห่งความดับทุกข์ ๘ ประการ
- ๑. สัมมาทิฐิ - ความเห็นชอบ
- ๒. สัมมาสังกัปปะ - ความดำริชอบ
- ๓. สัมมาวาจา - การพูดชอบ
- ๔. สัมมากัมมันตะ - การกระทำชอบ

- ๕. สัมมาอาชีวะ - การเลี้ยงชีพชอบ
- ๖. สัมมาวายามะ - ความพยายามชอบ
- ๗. สัมมาสติ - ความระลึกชอบ
- ๘. สัมมาสมาธิ - ความตั้งมั่นชอบ

โลกธรรม ๘

- ๑. มีลาภ
- ๒. เสื่อมลาภ
- ๓. มียศ
- ๔. เสื่อมยศ
- ๕. นินทา
- ๖. สรรเสริญ
- ๗. สุข
- ๘. ทุกข”

ไตรสิกขา (สิกขา ๓)

- ๑. ศีล - สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ
- ๒. สมาธิ - สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ
- ๓. ปัญญา - สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ

สังโยชนะทั้ง ๑๐

- ๑. สักกายทิฐิ - คิดว่ากายนี้เป็นของเรา
- ๒. วิจิกิจฉา - สงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
- ๓. สีลัพพตปรามาส - งมงายในคำสอน
- ๔. กามราคะ - ติดใจในกามคุณ ๕

๕. พยาบาท - โกรธ ผูกโกรธ
๖. รุปราคะ - ติดใน รูปฌาน
๗. อรูปราคะ - ติดใน อรูปฌาน
๘. มานะ - ยึดมั่น ถือมั่น ถือตัว ทะนงตน
๙. อุทธัจจะ - ฟุ้งซ่าน รำคาญใจ จิตไม่สงบ
๑๐. อวิชชา - ความไม่รู้จริง ไม่รู้แจ้ง มีติดบอด โง่เขลา

อุปกิเลส ๑๐

- เหตุขัดขวางให้ไม่ก้าวหน้าต่อไปในวิปัสสนาญาณ
- ๑. โสภาส - แสงสว่าง
- ๒. ญาณ - ความหยั่งรู้
- ๓. ปีติ - ความอิ่มเอิบใจ
- ๔. ปัสสัทธิ - ความสงบเย็น
- ๕. สุข - ความสบายใจ
- ๖. อธิโมกข์ - ความน้อมใจ ปลงใจ เชื่อใจ
- ๗. ปัสสาคะ - ความเพียร ที่ว่าพอดีแล้ว
- ๘. อุปัฏฐาน - สติแก่กล้า ที่ว่าพอแล้ว
- ๙. อุเบกขา - การปล่อยใจ ว่าเป็นกลางแล้ว
- ๑๐. นิกันติ - ความพอใจ ติดใจ ว่าดีแล้ว

วิโมกขมุขธรรม ๓

- นิพพาน ๓ นัยยะ
- ๑. สัญญุตตวิโมกข์ - หลุดพ้นด้วยเห็นความว่าง
- ๒. อนิमितตวิโมกข์ - หลุดพ้นด้วยไม่ถือนิमित
- ๓. อัปปณหิตวิโมกข์ - หลุดพ้นด้วยไม่ทำความปรารถนา

นิพพาน ๒ ธาตุ

๑. สุขุภาติเสสนิพพานธาตุ - ยังไม่ตาย ยังมีเบญจขันธ์
๒. อนุภาติเสสนิพพานธาตุ - ตายแล้ว ไม่มีเบญจขันธ์

นิพพานสมบัติ ๙

- โลกุตตรธรรม ๙
 ๑. มรรค ๔
 ๒. ผล ๔
 ๓. นิพพาน ๑

มรรค ๔

๑. โสดาปัตติมรรค
๒. สกิทาคามีมรรค
๓. อนาคามีมรรค
๔. อรหัตตมรรค

ผล ๔

๑. โสดาปัตติผล
๒. สกิทาคามีผล
๓. อนาคามีผล
๔. อรหัตตผล

นิพพาน ๑

- สภาวะธรรม ที่สิ้นสุดจากทุกข์ทั้งสิ้น ที่เป็นบรมสุข

สมบัติพระจักรพรรดิ ๗

- ทิพยสวรรคสมบัติ
- ๑. จักรแก้ว
- ๒. รัตนมณีแก้ว
- ๓. นางแก้ว
- ๔. ขุนคลังแก้ว
- ๕. ขุนพลแก้ว
- ๖. ข้างแก้ว
- ๗. ม้าแก้ว

มนุษย์สมบัติ ๕

- มีมากับศีลพื้นฐาน ๕ ประการของความเป็นมนุษย์
- ๑. รูปสมบัติ
- ๒. อายุสมบัติ
- ๓. ทรัพยสมบัติ
- ๔. บริวารสมบัติ
- ๕. คุณสมบัติที่ดี

กามคุณ ๕

- เครื่องยึดดึงใจให้เกิดกามารมณ์
- ๑. รูป - สิ่ง que เห็นด้วยตา
- ๒. เสียง - สิ่ง que ฟังด้วยหู
- ๓. กลิ่น - สิ่ง que รับได้ด้วยจมูก
- ๔. รส - สิ่ง que รับรู้ได้ด้วยลิ้น
- ๕. โผฏฐัพพะ - สิ่ง que สัมผัสได้ด้วยกาย

อานาปานสติ ๑๖

กายานุปัสสนา

๑. รู้ยู่ว่า หายใจเข้ายาว - ออกยาว
๒. รู้ยู่ว่า หายใจเข้าสั้น - ออกสั้น
๓. รู้ยู่ว่า ดนต้งอยู่ในกายนี้ - หายใจเข้า - ออก
๔. รู้ยู่ว่า กายตนนี้ร่างบอยู่ - หายใจเข้า - ออก

เวหนานุปัสสนา

๕. รู้พร้อมถึง ปีติในตนมีอยู่ - หายใจเข้า - ออก
๖. รู้พร้อมถึง สุขในตนมีอยู่ - หายใจเข้า - ออก
๗. รู้พร้อมถึง จิตในสังขารของตน - หายใจเข้า - ออก
๘. รู้พร้อมถึง จิตในสังขารตนร่างบอยู่ - หายใจเข้า - ออก

จิตตานุปัสสนา

๙. รู้พร้อม เฉพาะซึ่งจิตตน - หายใจเข้า - ออก
๑๐. รู้พร้อมว่า จิตตนปราโมทย์ยั้ง - หายใจเข้า - ออก
๑๑. รู้พร้อมว่า จิตตนต้งมันอยู่ - หายใจเข้า - ออก
๑๒. รู้พร้อมว่า จิตตนปล่อยวางอยู่ - หายใจเข้า - ออก

ธัมมานุปัสสนา

๑๓. เห็นอยู่ถึง ความไม่เที่ยง - หายใจเข้า - ออก
๑๔. เห็นอยู่ถึง ความพ่อนคลาย - หายใจเข้า - ออก
๑๕. เห็นอยู่ถึง ความดับไป - หายใจเข้า - ออก
๑๖. เห็นอยู่ถึง การสลัดคีน - หายใจเข้า - ออก

สติปัฏฐาน ๔

- ที่ตั้งของสติ ๔ ฐาน
- ๑. กายานุปัสสนา สติปัฏฐาน - ตั้งด้วย กาย
- ๒. เวทนานุปัสสนา สติปัฏฐาน - ตั้งด้วยความรู้สึก
- ๓. จิตตานุปัสสนา สติปัฏฐาน - ตั้งด้วยจิต
- ๔. ธัมมานุปัสสนา สติปัฏฐาน - ตั้งด้วยธรรม

जरณะ ๑๕

- สीलสัมปทา ๑ - ศิลที่ตั้งสมาทานไว้ในใจตน
- อปฺปนณกปฏิปทา ๓ - อินทรีย์ฯ - โภชเนฯ - ชาคริฯ
- สัทธรรม ๗ - ศรัทธา >>> ปัญญา
- ฌาน ๔ - ปลฺมฌาน >>> จตฺตถฌาน

जरณะ ๑๕

๑. สीलสัมปทา - เช่น ศิล ๕, ๘, ๑๐, ๒๒๗, ๓๑๐
๒. อินทรีสังวร - สำรวมอินทรีย์
๓. โภชเนมัตตันทนุตา - รู้จักประมาณในการบริโภค
๔. ชาคริยานุโยค - ตื่นอยู่ในความเพียร
๕. มีศรัทธา - ตั้งมั่นอยู่ในพระรัตนตรัย
๖. มีหิริ - อายที่จะทำบาป
๗. มีโอตตปฺปะ - กลัวที่จะทำบาป
๘. เป็นพหุสูต - ผู้รู้ธรรม
๙. มีความเพียรอันปรารภแล้ว
๑๐. มีสติ - มีใจจดจ่อ ตั้งมั่น

- ๑๑. มีปัญญา - เรียนรู้ ขวนขวาย
- ๑๒. ปฐมฌาน - ฌาน ๑ : วิตก วิจาร์ณ ปิตี สุข เอกัคคตา
- ๑๓. ทุตติยฌาน - ฌาน ๒ : ปิตี สุข เอกัคคตา
- ๑๔. ตุตติยฌาน - ฌาน ๓ : สุข เอกัคคตา
- ๑๕. จตุตถฌาน - ฌาน ๔ : อุเบกขา เอกัคคตา

โพธิปักขิยธรรม 37

- ธรรมอันเป็นเครื่องเกื้อหนุนการบรรลุอุปริยมรรคผล
- ๑ - ๔. สติปัฏฐาน ๔
- ๕ - ๘. สัมมปปาธาน ๔
- ๙ - ๑๒. อิทธิบาท ๔
- ๑๓ - ๑๗. อินทริย์ ๕
- ๑๘ - ๒๒. พละ ๕
- ๒๓ - ๒๙. โพชฌงค์ ๗
- ๓๐ - ๓๗. มรรค ๘

ภพภูมิ ๓๑

- ๑. นรก - นิรยะ - อบายภูมิ ๑/๔
- ๒. เดรัจฉาน - ตีรัจฉานโยนิ - อบายภูมิ ๒/๔
- ๓. เปเรต - ปิตติวิสัย - อบายภูมิ ๓/๔
- ๔. อสุรกาย - อสุระ - อบายภูมิ ๔/๔
- ๕. มนุษย์ - มนุษยะ - สัคคิภูมิ ๑/๗
- ๖. จาตุम्मหาราชิกาเทวา - สัคคิภูมิ ๒/๗
- ๗. ดาวดึงส์ - ดาวดึงสาเทวา - สัคคิภูมิ ๓/๗
- ๘. ยามาเทวา - สัคคิภูมิ ๔/๗

๙. ดุสิต - ตุสิตาเทวา - สุคติภูมิ ๕/๗
๑๐. นิมมานรดีเทวา - สุคติภูมิ ๖/๗
๑๑. ปรมิตตวสวัตตีเทวา - สุคติภูมิ ๗/๗
๑๒. พรหมปาริชาชาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๑/๑๖ ฌาน ๑
๑๓. พรหมปุโรหิตาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๒/๑๖ ฌาน ๑
๑๔. มหาพรหมเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๓/๑๖ ฌาน ๑
๑๕. ปริตตภาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๔/๑๖ ฌาน ๒
๑๖. อัปปมาณาภา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๕/๑๖ ฌาน ๒
๑๗. อาภัสสราเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๖/๑๖ ฌาน ๒
๑๘. ปริตตสุภาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๗/๑๖ ฌาน ๓
๑๙. อัปปมาณสุภาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๘/๑๖ ฌาน ๓
๒๐. สุกกิณหาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๙/๑๖ ฌาน ๓
๒๑. เวหุปผลาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๑๐/๑๖ ฌาน ๔
๒๒. อสัณฺณีสัตวาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๑๑/๑๖ ฌาน ๔
๒๓. อวิหาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๑๒/๑๖ ฌาน ๔ สุตทาวาส ๑
๒๔. อตัมปาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๑๓/๑๖ ฌาน ๔ สุตทาวาส ๒
๒๕. สัทสสาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๑๔/๑๖ ฌาน ๔ สุตทาวาส ๓
๒๖. สัทสสีเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๑๕/๑๖ ฌาน ๔ สุตทาวาส ๔
๒๗. อกนิฐฐาเทวา - รูปาวจรพรหมภูมิ ๑๖/๑๖ ฌาน ๔ สุตทาวาส ๕
๒๘. อากาसानัญญาตณภูมิ - อรูปาวจรพรหมภูมิ ๑/๔ ฌาน ๕
๒๙. วิญญาณัญญาตณภูมิ - อรูปาวจรพรหมภูมิ ๒/๔ ฌาน ๖
๓๐. อากิญจัญญาตณภูมิ - อรูปาวจรพรหมภูมิ ๓/๔ ฌาน ๗
๓๑. เนวสัณญานาสัณญายตณภูมิ - อรูปาวจรพรหมภูมิ ๔/๔ ฌาน ๘

